

Γ. Σουρή, Ρωμ., ἀρ. 283. 2) *Γο υ ρ γ ο ύ ρ α* 2, τὸ ὅπ. βλ., *Λεξ. Πρω.* 3) Ὁ τονθορυσμός τῆς γαλῆς Πελοπν. (Βαμβασκ.): *Ν'* ἀκούω τὸ βραχνό γουργουλήτὸ τῆς γάττας. Συνών. *ρ ο χ α λ η τ ὁ , χ α ρ χ α λ η τ ὁ*.

γουργούρι τό, Ἀμοργ. Ζάκ. Καππ. (Ἀνακ. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Σίλατ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. (Φτερν.) Λυκαον. (Σίλ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κάμπος Λακων. Κερπιν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Τῆλ. — *Λεξ. Δημητρ.* γουργούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Φερτ.) Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργούλι' Ἀθῆν. Αἰγιν. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν. (Λακων.) — *Λεξ. Βλαστ.* 287 γουργούλ' Ἡπ. (Πλάκ.) Θράκ. (Κασταν.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) κουρκούρι Πόντ. (Ἰνέπ.) κουρκούρ' Καππ. (Φλογ.) κουργούρ' Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. γκουρκούρ' Καππ. (Σίλατ. Φάρασ.) Προπ. (Πάνορμ.) γκουργκούρ' Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.) γκουργκούλ' Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) γουρκούλ' Θράκ. (Κεσάν. Τσακίλ.) γουρ-
γοῦν' Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γουργούλι Καππ. (Γούρτον.) ὀυρ-
γοῦρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουρι Ἡπ. (Χιμάρ.) γαργούλι Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεσσην.)

Λέξεις ἡχομιμητική. Κατὰ τὸν G. Meyer, Neugr. Stud. 3, 20 ἐκ τοῦ Λατίν. *g u r g u l i o*.

1) *Γο υ ρ γ ο ύ ρ α* 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Τσακων. (Χαβουτσ.) 2) Ὁ λάρυγξ, ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμὸς Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Λυκαον. (Σίλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Ρόδ. — *Λεξ. Δημητρ.* Πόνεσεν τὸ γουργούρι τ' Ἀνακ. Τὸ κουρκούρ' μ' σιλατᾷ (ὁ λαιμὸς μου πονεῖ) Φλογ. Κρέμανάν τα σὰ κουρκούρια τ' νε (τὰ ἐκρέμων εἰς τὸν λαιμόν τους) αὐτόθ. Ὁ χοῖρος μας ἔχει τὸ ὀυργοῦρι δοῦ λαιμοῦ δου φραμένο Ἀπύρανθ. Ἀμην εἰ ὀυρωμένος κανεῖς, βραχνησμένος, λένε πὼς τὸ ὀυργοῦρι δοῦ λαιμοῦ δοῦ ναι φραμένο αὐτόθ. || Φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ γουργούρι (ἀπειλῇ) Κεφαλλ. Συνών. φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ λαρόγγι. Ἐν-νοιξεν δὲ γουργούριν δου (ἤνοιξεν ἡ ὄρεξις του) Ρόδ. Ἀ μὰ γουργούρ' ἔχ' ᾧ (πόσον λαίμαργος εἶναι) Ἀραβάν. Συνών. *γ ο υ ρ γ ο ύ ρ α* 4, *γ ο υ ρ γ ο υ ρ ᾶ κ ι* 2, *γ ο υ ρ γ ο υ ρ α ς* 3. β) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Καππ. (Μισθ.): Προὔστην τοῦ γουργούρι τ'. γ) *Γο υ ρ γ ο υ ρ α ς* 4β, τὸ ὅπ. βλ., Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Νὰ βάλω θέλω τὸ χέρι μου νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ δακιάσω τὸ ὀυργοῦρι δοῦ λαιμοῦ σου Ἀπύρανθ. δ) Ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία Ἀθῆν. Αἰγιν. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τῆλ.: Δὲ χορταίνει τὸ γουργούρι δου ὅσο κι ᾧ βιῇ Σητ. || Παροιμ.

Ἄς γεμίση τὸ γουργούλι κι ᾧς κοπῇ τὸ ποδαράκι (ἐπὶ λαίμαργων, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ἀποτελέσματα τῆς λαίμαργίας των) Ἀθῆν. Αἰγιν. Μεσσην. Ἄς χαρῇ γουργούρι κι ᾧς κοπῇ κεφάλι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰνέπ. Κύθηρ. Κύθν. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχοῦ. Συνών. παροιμ. Ἄς χ α ρ ῇ ἢ γ ο υ ρ γ ᾶ ρ α κ ι ᾧς κ ο π ῇ ἢ π ο δ ᾶ ρ α. 3) *Γο υ ρ γ ο ύ ρ α* 2β, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ζάκ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Κασταν. Κεσάν. Τσακίλ.) Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Χαλδ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — *Λεξ. Βλαστ.* 287: Δῶσ' τὸ γουρκούλ' νὰ πιῶ λίγο νεράκι Τσακίλ. Ἐπεσε τὸ γουρκούλ' καὶ τσακίστ' κε ὁ λαιμὸς τ' αὐτόθ. Φέρι μ' τοῦ γουρκούλ' νὰ πιῶ νερό. Καστορ. 4) Ὁ στρογγυλὸς κλειστός ἀλλὰ μετὰ σχισμῶν κωδωνίσκος, ὁ κρεμασμένος εἰς τὸ θυμιατὸν τοῦ ἱερέως ἢ εἰς τὸν λαιμόν

τῶν αἰγοπροβάτων ἢ ἄλλων ζώων Ἡπ. (Δρόβιαν. Χιμάρ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κερπιν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.): Κρέμασε τὸ γουργουρι τοῦ ἀρίου γιὰ νὰ τ' ἀκούμε Χιμάρ. Συνών. *β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι* 1. β) Σφαιρικός κωδωνίσκος χρησιμοποιοῦμενος ὡς παίγνιον νηπίων Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Συνών. *β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι* 2, *κ ο υ δ ο υ ν ῖ σ τ ρ α*. 5) Αἱ φθοῖαι τῶν ζώων Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) 6) Παίγνιον ἀπὸ δύο καρύδια, ἐξ ὧν τὸ ἐν περιστρέφεται διὰ νήματος περὶ ἄξονα διερχόμενον διὰ τοῦ ἐτέρου, τὸ ὅποιον εἶναι κοῖλον καὶ οὕτως παράγεται ἤχος Πόντ. (Ἰνέπ.) Συνών. *γ ο υ ρ γ ο υ ρ α ς* 13γ. 7) Τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν κτιστῶν Ἡπ. (Πλάκ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοῦς τύπ. *Γουργούρια* Χίος καὶ *Γουργούλ'* Μακεδ. (Καστορ.)

γουργουριάζω Ἀνδρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γ ο υ ρ γ ο ύ ρ α* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. — *ι ᾶ ζ ω*.

1) Παράγω βορβορυγμὸν Χίος: Ἡ κοιλία μου γουργουριάζει. 2) Ἄντερά μου γουργουριάζουν. Συνών. *γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω* 1. 2) Πνίγω Ἀνδρ.: Θὰ τὸ γουργουριάσω τὸ παιδί.

γουργουριανὸς ὁ, ἀμάρτ. γουργουλιανὸς Ζάκ. γουρ-
γουλιᾶνος Ἡπ. — *Λεξ. Αἰν. γουρλιᾶνος* *Λεξ. Βλαστ.* 424.

Λέξεις ἡχομιμητική, ἐκ τοῦ *γ ο υ ρ - γ ο υ ρ* καὶ τῆς παραγωγ. κατὰλ. — *ι α ν ὸ ς*.

1) Τὸ πτηνὸν Μέρωψ ὁ μελισσοφάγος (Merops apiaster) τῆς οἰκογ. τῶν Μεροπιδῶν (Meropidae) Ζάκ. Συνών. *β ο υ ρ γ α ρ ῖ τ σ α* 2, *β ο υ λ γ α ρ ὀ π ο υ λ λ ο*, *Β ο ὕ ρ γ α ρ ο ς* 5, *μ ε λ ι σ σ ᾶ ς*, *μ ε λ ι σ σ ο υ ρ γ ὸ ς*. 2) Εἶδος νήσσης Ἡπ. — *Λεξ. Αἰν. Βλαστ.*

γουργουριδάκι τό, ἀμάρτ. γουργουλιδάτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ δ ι* καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. — *ἀ κ ι*.

Τὸ χρυσοῦν ποικίλμα χρυσῆς φούντας ἢ χρυσοπλέκτων δαντελλῶν.

γουργουρίδι τό, ἀμάρτ. γουργουρίδι Στερελλ. (Παρνασσ.) γουργουρίδ' Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ᾱ.) γουργουρίδιον Γ. Σουρή, Ρωμ., ἀρ. 71 καὶ 316.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γ ο υ ρ γ ο ύ ρ ι* καὶ τῆς ὑποκορ. κατὰλ. — *ί δ ι*.

1) Μικρὸς σφαιρικός κωδωνίσκος φέρων μικρὰν σχισμὴν καὶ περιέχων μεταλλικὸν βόλον, διὰ τῆς μετακινήσεως τοῦ ὁποίου παράγεται ἑλαφρὸς ἤχος. Κρεμάται συνήθως ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀρνίων ἐνθ' ἄν. Συνών. *β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι*, *β ρ ο ν τ α ρ ᾶ κ ι*, *κ υ π ρ ᾶ κ ι*. 2) Ὁ ναργιλὲς Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κοιμᾷτ' ἐδῶ μακάριος ὁ κάθε Σνβαρίτης

καὶ μ' ἕνα γουργουρίδιον σκοτώνει τὴ βραδιά του

Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 71 *Μὲ τὸν καφέ τὸν καίμακλῃ καὶ μὲ τὸ γουργουρίδιον* Γ. Σουρή, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 316.

γουργουρίζω κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γουργουρίζον Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. γουργουρίτζω Σύμ. γουργουρίζω Ἰμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργουρίζουρ ἐνὶ Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζουρ ἐνὶ Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζω Ἀδραμ. Ἰων. (Ἐφεσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Ν. Ἐστ. 16 (1934), 60 — *Λεξ. Ψύλλ. Δημητρ. γουργουλίζω* Κύπρ.

